

1. Op het eerste gezicht

Dit was het moment van de dag waarop ik het liefst zou willen kunnen slapen.

De middelbare school.

Of was *vagevuur* een beter woord? Als er een manier was om voor mijn zonden te boeten, dan moest dit toch meetellen. De eentonigheid was niet iets waar ik aan kon wennen; elke dag leek zo mogelijk nog geestdodender dan de vorige.

Misschien zou ik dit zelfs als mijn vorm van slaap kunnen beschouwen, als je slaap definieerde als de passieve toestand tussen actieve periodes.

Ik starde naar het gebarsten stucwerk in de muur achter in de kantine en zag er patronen in die ik zelf verzong. Het was een manier om de stemmen buiten te sluiten die als een ruisende rivier door mijn hoofd kabbelden.

Honderden van die stemmen negeerde ik uit verveling.

Wat de menselijke geest betrof kon je het zo gek niet verzinnen of ik had het gehoord. Vandaag werden alle gedachten in beslag genomen door banale heisa over een nieuwe verschijning tussen de leerlingen. Ze waren zo snel van slag. Ik had het nieuwe gezicht al van alle kanten gezien, in de ene gedachte na de andere. Een doodgewoon, menselijk meisje. De opwindende haar komst was tergend voorspelbaar – het was dezelfde reactie die je zou krijgen als je een groep peuters een glimmend voorwerp zou laten zien. De helft van de blatende jongens stelde zich al voor dat ze verliefd op haar zouden worden, gewoon omdat ze iets nieuws was om naar te kijken. Ik deed nog harder mijn best om ze niet te horen.

Er waren maar vier stemmen die ik niet uit afkeer maar uit beleefdheid buitensloot: die van mijn familie, mijn twee broers en twee zussen, die zo gewend waren aan het gebrek aan privacy in mijn nabijheid dat ze zich er zelden druk om maakten. Voor hen deed ik echt moeite. Als het even kon probeerde ik niet te luisteren.

Maar desondanks... wist ik alles.

Rosalie dacht zoals gewoonlijk aan zichzelf – haar geest was een stilstaande poel met weinig verrassingen. Ze had haar profiel opgevangen in de weer-

spiegeling van iemands brillenglazen en zat te peinzen over hoe perfect ze was. Niemand anders had haar dat zoveel op goud leek, niemand anders had een figuur dat zo'n volmaakte zandloper was, niemand anders had zo'n perfect, symmetrisch ovaal gezicht. Ze vergeleek zichzelf niet met de mensen hier, dat zou lachwekkend, absurd geweest zijn. Ze dacht aan anderen zoals wij, die geen van allen haar gelijke waren.

Emmetts normaal gesproken zorgeloze gezicht was vertrokken van frustratie. Hij haalde zijn enorme hand door zijn donkerbruine krullen en wikkelde zijn haar om zijn vuist. Nog steeds woedend over de worstelpartij die hij vannacht van Jasper had verloren. Hij zou al zijn zeer beperkte geduld moeten aanspreken om zijn revanche uit te stellen tot de lessen afgelopen waren. In Emmetts hoofd voelde ik me nooit een indringer, want hij dacht nooit iets wat hij niet zou doen of hardop zou zeggen. Misschien voelde ik me alleen schuldig dat ik de gedachten van de anderen las omdat ik wist dat er dingen waren die ze niet met mij zouden willen delen. Als de geest van Rosalie een stilstaande poel was, dan was die van Emmett een glashelder meer zonder schaduwen.

En Jasper... had het zwaar. Ik onderdrukte een zucht.

Edward. Alice zei mijn naam in haar hoofd en had onmiddellijk mijn aandacht.

Het was precies hetzelfde als wanneer ze mijn naam hardop zou zeggen. Ik was blij dat mijn naam de afgelopen decennia uit de mode was geraakt – in het verleden was het nogal eens vervelend geweest, want elke keer dat iemand aan een Edward dacht, keek ik automatisch op.

Nu deed ik dat niet. Alice en ik waren heel goed in deze geheime gesprekken. We werden zelden betrappt. Ik bleef strak naar de scheuren in de muur kijken.

Hoe gaat het met hem? vroeg ze.

Ik fronste en mijn mond vertrok een heel klein beetje. Niets wat de anderen zou waarschuwen. Ik zou gewoon uit verveling kunnen fronsen.

Jasper zat te lang stil. Hij was niet bezig met de menselijke gebaartjes die we allemaal moeten laten zien; we moeten voortdurend bewegen om niet op te vallen, zoals Emmett die aan zijn haar trok, Rosalie die haar benen beurte-
 10 lings over elkaar sloeg, Alice die met haar tenen op het linoleum tikte en ik, die mijn hoofd bewoog om naar de verschillende patronen in de muur te staren. Jasper leek verlamd, zijn pezige gestalte kaarsrecht, en zelfs zijn honingblonde haar leek niet te reageren op de luchtstroom van de verwarming.

Op het eerste gezicht

Alice' mentale toon werd zorgelijk en ik zag in haar gedachten dat ze Jasper vanuit haar ooghoeken in de gaten hield. *Dreigt er gevaar?* Ze speurde de nabije toekomst af, keek vluchtig naar een reeks monotone visioenen, op zoek naar de reden van mijn frons. Ondertussen vergat ze niet om haar kleine vuist onder haar puntige kin te zetten en regelmatig met haar ogen te knippen. Ze veegde een pluk van haar korte piekhaar uit haar ogen.

Ik draaide mijn hoofd langzaam naar links, alsof ik naar de bakstenen muur keek, zuchtte, keek naar rechts, naar de scheuren in het plafond. De anderen zouden denken dat ik een mens speelde. Alleen Alice wist dat ik mijn hoofd schudde.

Ze ontspande. *Laat het me weten als het uit de hand loopt.*

Ik bewoog alleen mijn ogen naar het plafond en weer omlaag.

Dank je wel.

Ik was blij dat ik niet hardop kon reageren. Wat moest ik zeggen? *Graag gedaan?* Ik deed het niet graag. Het was niet prettig om Jaspers worsteling te moeten aanhoren. Was het echt nodig om op deze manier het experiment aan te gaan? Zou het niet veiliger zijn om gewoon toe te geven dat hij zijn dorst misschien wel nooit zo goed zou kunnen beheersen als wij en hem niet zo op de proef te stellen? Dit was vragen om moeilijkheden.

We waren twee weken geleden voor het laatst op jacht geweest. Dat was voor de rest van ons geen extreem lastige tijdsspanne. Een beetje ongemakkelijk soms – als een mens rakelings langsliep, als de wind de verkeerde kant op stond. Maar mensen liepen zelden rakelings langs. Hun instinct wist wat hun bewustzijn nooit zou begrijpen: dat wij een gevaar waren dat gemeden moest worden.

Jasper was op dit moment heel erg gevaarlijk.

Het gebeurde niet vaak, maar af en toe verbaasde ik me echt over hoe onopmerkzaam de mensen om ons heen waren. We waren er allemaal zo aan gewend, we rekenden er altijd op, maar soms was het nog duidelijker dan anders. Niemand lette op ons aan die smoezelige kintinetafel, terwijl een stel tijgers dat hier op de loer zou liggen minder gevaarlijk zou zijn dan wij. Ze zagen alleen maar vijf vreemde types, menselijk genoeg om niet te veel uit de toon te vallen. Ik kon me bijna niet voorstellen hoe je met zulke zwakke zintuigen kon overleven.

Op dat moment liep een klein meisje naar de tafel die het dichtst bij de onze stond om iets tegen een vriendin te zeggen. Ze schudde haar korte, rosige haar los en haalde haar vingers erdoorheen. De verwarming blies haar

geur naar ons toe. Ik was gewend aan het gevoel dat die geur opriep: de schrijnende pijn in mijn keel, het holle verlangen in mijn maag, mijn spieren die zich automatisch spannen, het gif dat overvloedig mijn mond in stroomde.

Dit was allemaal vrij gebruikelijk en normaal gesproken makkelijk te negeren. Maar nu was het lastiger, want de reactie was sterker, verdubbeld, omdat ik Jasper in de gaten hield.

Jaspers verbeelding ging met hem aan de haal. Hij zag het voor zich – hij zag voor zich dat hij van de stoel naast Alice kwam en op het meisje afliep. Hij bedacht dat hij zich voorover ging buigen, alsof hij iets in haar oor wilde fluisteren, en zijn lippen tegen de welving van haar keel drukte. Hij stelde zich voor hoe het warme, stromende bloed onder de zwakke bescherming van haar huid onder zijn mond zou voelen...

Ik schopte tegen zijn stoel.

Hij keek me aan en zijn zwarte ogen waren heel even verontwaardigd, maar toen sloeg hij ze neer. Ik hoorde schaamte en opstandigheid in zijn hoofd om voorrang strijden.

‘Sorry,’ mompelde Jasper.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Je had niets gedaan,’ prevelde Alice om zijn gêne te sussen. ‘Dat zag ik.’

Ik onderdrukte de frons die zou verraden dat ze loog. We moesten een front vormen, Alice en ik. Het viel niet mee, als freaks tussen anderen die zelf al freaks waren. We beschermden elkaars geheimen.

‘Het is iets makkelijker als je ze als mensen beschouwt,’ opperde Alice, en haar hoge, melodieuze stem ging zo snel dat mensenoren haar niet zouden verstaan als iemand dicht genoeg in de buurt was geweest om haar te horen. ‘Ze heet Whitney. Ze is dol op haar kleine zusje. Haar moeder heeft Esmé uitgenodigd voor dat tuinfeest, weet je nog?’

‘Ik weet wie ze is,’ zei Jasper kortaf. Hij wendde zijn blik af en staarde uit een van de smalle ramen die net onder het plafond van de langwerpige ruimte zaten. Zijn toon kapte het gesprek af.

12 Hij moest vannacht op jacht. Het was bespottelijk om dit soort risico’s te nemen, om zijn wilskracht op de proef te stellen, zijn uithoudingsvermogen te trainen. Jasper moest gewoon zijn beperkingen accepteren en zich daaraan aanpassen.

Alice slaakte een geruisloze zucht, stond op, nam haar dienblad mee – haar rekwisiet, als het ware – en liet Jasper zitten. Ze wist wanneer hij haar bemoedigende woorden zat was. Rosalie en Emmett waren uitgesprokener in

Op het eerste gezicht

hun relatie, maar Alice en Jasper voelden elkaars behoeftes feilloos aan. Alsof zij ook gedachten konden lezen – maar dan alleen die van elkaar.

Edward.

Het was een reflex. Ik keek op toen ik mijn naam hoorde, al werd die niet uitgesproken, alleen gedacht.

Een fractie van een seconde keek ik in een stel grote, chocoladebruine mensenogen in een bleek, hartvormig gezicht. Ik kende dat gezicht, al zag ik het nu zelf voor het eerst. Ieder mensenhoofd was er vandaag mee bezig. De nieuwe leerling, Isabella Swan. Dochter van de plaatselijke politicommissaris, hiernaartoe verhuisd vanwege een voogdijkwestie. Bella. Ze verbeterde iedereen die haar volledige naam gebruikte.

Ik keek verveeld weg. Het duurde even voordat ik besepte dat zij niet degene was die mijn naam had gedacht.

O ja, tuurlijk valt ze meteen voor de Cullens, hoorde ik de eerste gedachte verdergaan.

Nu herkende ik de ‘stem’.

Jessica Stanley. Het was alweer even geleden dat ze me met haar innerlijke gebazel had lastiggevalen. Wat een opluchting was het geweest toen ze eindelijk over haar misplaatste obsessie heen was. Het was een tijd bijna onmogelijk geweest om aan haar constante, belachelijke dagdromen te ontkomen. Destijds zou ik haar maar wat graag verteld hebben wat er precies zou gebeuren als mijn lippen, en de tanden erachter, in de buurt van de hare kwamen. Dat zou meteen een einde gemaakt hebben aan dat irritante gefantaseer. Bij de gedachte aan haar reactie moest ik bijna glimlachen.

Lekker zinloos, ging Jessica verder. *Ze is niet eens echt mooi. Ik snap niet waarom Eric zo naar haar zit te staren... en Mike ook.*

Vanbinnen kromp ze even in elkaar bij die laatste naam. Haar nieuwe doelwit, de alom populaire Mike Newton, had totaal geen oog voor haar. En kennelijk wel voor het nieuwe meisje. Weer een klein kind dat het glimmende voorwerp wilde hebben. Het gaf Jessica's gedachten een gemeen randje, al deed ze naar buiten toe heel vriendelijk tegen de nieuwkomer terwijl ze haar de algemeen bekende feiten over mijn familie meedeelde. Blijkbaar had de nieuwe leerling naar ons gevraagd.

Maar iedereen kijkt vandaag wel naar me, dacht Jessica zelfgenoegzaam. *Wat een geluk dat Bella twee vakken met mij volgt. Mike gaat vast vragen wat ze...*

Ik probeerde het loze gewauwel uit mijn hoofd te bannen voordat ik gek werd van die kleingeestige, onbeduidende gedachten.

‘Jessica Stanley hangt de vuile was over de Cullens buiten bij dat nieuwe meisje,’ mompelde ik tegen Emmett om mezelf af te leiden.

Hij grinnikte zachtjes. *Hopelijk maakt ze er iets moois van*, dacht hij.

‘Nee, het is tamelijk fantasieloos. Een vleugje achterklap maar. Niks geen horrorverhalen. Teleurstellend, hoor.’

En die nieuwe leerling? Is zij ook teleurgesteld in de roddels?

Ik spitste mijn oren om te horen wat dit nieuwe meisje, Bella, van Jessica’s verhaal vond. Wat zag ze als ze naar die vreemde, krijtwitte familie keek die door iedereen gemeden werd?

Het was mijn taak om haar reactie te peilen. Ik stond op de uitkijk, om het zo maar te zeggen. Voor mijn familie. Om ons te beschermen. Als iemand ooit argwaan begon te koesteren, kon ik meteen alarm slaan en dan waren we weg. Het gebeurde wel eens – mensen met te veel fantasie die personages uit een boek of film in ons zagen. Meestal zaten ze ernaast, maar het was beter om te verkassen en een al te nauwkeurige inspectie te ontlopen. Zelden, heel zelden, had iemand het goed. We gaven ze nooit de kans om hun theorie te toetsen. We verdwenen gewoon en vervaagden tot een angstaanjagende herinnering.

Dat was al tientallen jaren niet meer gebeurd.

Ik hoorde niets, ook al luisterde ik ingespannen in de buurt van Jessica’s onnozele, inwendige monoloog die gewoon doorratelde. Het was net of er niemand naast haar zat. Wat vreemd. Was het meisje ergens anders gaan zitten? Dat leek me niet waarschijnlijk, aangezien Jessica nog steeds tegen haar zat te snateren. Ik keek verstoord op. Controleren of mijn extra ‘gehoor’ wel werkte – dat was nog nooit nodig geweest.

Opnieuw ontmoette mijn blik die grote bruine ogen. Ze zat nog op precies dezelfde plek en keek naar ons – op zich niet verwonderlijk, want Jessica trakteerde haar nog altijd op de plaatselijke roddels over de Cullens.

Het zou logisch zijn als ze ook aan ons dacht.

Maar ik hoorde geen woord.

14 Er verschenen warme, uitnodigende vlekken op haar wangen toen ze haar ogen neersloeg, weg van de gênante flater nu ze betrappt was op het staren naar een onbekende. Het was maar goed dat Jasper nog steeds naar buiten zat te kijken. Ik wilde niet bedenken welk effect dat snel opkomende bloed op zijn zelfbeheersing zou hebben.

Haar emoties waren van haar gezicht te lezen alsof ze er in woorden op geschreven stonden: verbazing, omdat ze onbewust de tekenen opving van de

Op het eerste gezicht

subtiële verschillen tussen haar soort en de mijne, nieuwsgierigheid, omdat ze naar het verhaal van Jessica luisterde, en iets anders... Fascinatie? Het zou niet de eerste keer zijn. Onze potentiële slachtoffers vonden ons prachtig. En ten slotte de schaamte.

Maar hoewel haar gedachten zo helder in haar vreemde ogen hadden gestaan – vreemd omdat er zoveel in te zien was – hoorde ik op de plek waar zij zat slechts stilte. Alleen maar... stilte.

Ik werd een beetje onrustig.

Dit had ik nog nooit meegemaakt. Ging het niet goed met me? Ik voelde me precies hetzelfde als altijd. Bezorgd luisterde ik nog geconcentreerder.

Alle stemmen die ik had buitengesloten schreeuwden plotseling door mijn hoofd.

...benieuwd van welke muziek ze houdt... Misschien kan ik iets over mijn nieuwe cd zeggen... dacht Mike Newton twee tafels verderop over Bella Swan.

Moet je zien hoe hij naar haar zit te staren. Is het niet genoeg dat de helft van de meisjes op school wacht tot hij... De gedachten van Eric Yorkie waren wrang en draaiden ook om het meisje.

...walgelijk. Je zou denken dat ze beroemd was of zo... Zelfs Edward Cullen zit naar haar te staren... Lauren Mallory was zo jaloers dat haar gezicht eigenlijk donkergroen zou moeten zijn. *En Jessica zit te pronken met haar nieuwe harts-vriendin. Lachwekkend gewoon...* Er bleef bijtend zuur uit de gedachten van het meisje stromen.

...Dat heeft vast iedereen haar al gevraagd. Maar ik wil graag met haar praten. Wat zou een origineler onderwerp zijn? peinsde Ashley Dowling.

...misschien zit ze bij mij met Spaans... hoopte June Richardson.

...nog zoveel te doen vanavond! Wiskunde en die toets voor Engels. Ik hoop dat mama... Angela Weber, een stil meisje dat meestal vriendelijke dingen dacht, was de enige aan tafel die niet geobsedeerd was door Bella.

Ik hoorde hen allemaal, hoorde elk futiel ding dat door hun hoofd ging. Maar van de nieuwe leerling met de bedrieglijk mededeelzame ogen hoorde ik niets.

En natuurlijk kon ik wel horen wat het meisje tegen Jessica zéi. Ik hoefde geen gedachten te lezen om haar zachte, heldere stem aan de andere kant van de lange kantine te kunnen verstaan.

‘Wie is die jongen met dat roodbruine haar?’ hoorde ik haar vragen. Ze gluurde weer even naar me vanuit haar ooghoeken, maar keek snel weg toen ze zag dat ik nog steeds naar haar zat te staren.

Als ik had gehoopt dat ik door haar stemgeluid haar gedachten zou kunnen lokaliseren, dan werd ik onmiddellijk teleurgesteld. Meestal hadden de gedachten van mensen ongeveer dezelfde toonhoogte als hun stem. Maar deze rustige, verlegen stem was onbekend en niet een van de honderden gedachten die door de kantine stuiterden, dat wist ik zeker. Volstrekt nieuw.

Ja hoor, succes, idioot! dacht Jessica voordat ze de vraag van het meisje beantwoordde. 'Dat is Edward. Hij is natuurlijk een kanjer, maar verspil je tijd niet aan hem. Hij gaat niet uit. Blijkbaar is geen van de meisjes hier knap genoeg voor hem.' Ze snoof zacht.

Ik draaide mijn hoofd weg om mijn glimlach te verbergen. Jessica en haar klasgenoten moesten eens weten wat een mazzel ze hadden dat ik ze geen van allen bijzonder aantrekkelijk vond.

Onder mijn vluchtige vrolijkheid voelde ik een vreemde aandrang die ik niet goed begreep. Het had iets te maken met het giftige randje van Jessica's gedachten waar het nieuwe meisje zich niet bewust van was... Ik had de bizarre neiging om tussen hen in te gaan staan, om Bella Swan te beschermen tegen de duistere delen van Jessica's geest. Wat een vreemde gewaarwording. Ik probeerde de oorzaak van deze aandrang te achterhalen en bestudeerde het nieuwe meisje nog eens, door Jessica's ogen deze keer. Mijn gestaar had te veel aandacht getrokken.

Misschien was het gewoon een diep weggestopt beschermend instinct: de sterke die het opnam voor de zwakkere. Op een bepaalde manier zag dit meisje er kwetsbaarder uit dan haar nieuwe klasgenoten. Haar huid was zo doorschijnend dat ik me nauwelijks kon voorstellen dat die de buitenwereld tegen zou houden. Onder dat heldere, bleke vlies zag ik haar bloed ritmisch door haar aderen bonzen... Maar daar mocht ik niet aan denken. Het leven waar ik voor had gekozen ging me goed af, maar ik had net zo veel dorst als Jasper en het had geen zin om de verleiding op te zoeken.

Ze had een lichte fronsrimpel tussen haar wenkbrauwen waar ze zich niet bewust van leek.

16 Het was zo ongelooflijk frustrerend! Ik kon overduidelijk zien dat ze het lastig vond om daar te zitten en met onbekenden te praten, om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Ik wist dat ze verlegen was door de stand van haar tengere schouders, licht voorovergebogen, alsof ze elk moment een reprimande verwachtte. Maar ik kon het alleen zién, alleen voelen, alleen bedenken. Er kwam enkel stilte van dit doodgewone meisje. Ik hoorde niets. Waarom niet?

‘Zullen we?’ Rosalie onderbrak zachtjes mijn gepeins.

Ik wendde mijn geest met een opgelucht gevoel van het meisje af. Ik wilde niet stilstaan bij het feit dat het niet lukte – het gebeurde me zelden dat ik iets niet kon, en behalve ongebruikelijk was het vooral irritant. Ik wilde niet benieuwd worden naar haar verborgen gedachten, alleen omdat ze verborgen waren. Als ik ze eindelijk te horen kreeg – en dat zóú me lukken – zouden ze net zo onbeduidend en banaal zijn als die van ieder ander mens. De moeite van het ontcijferen niet waard.

‘En, is die nieuwe al bang voor ons?’ vroeg Emmett, die nog steeds op het antwoord op zijn eerdere vraag wachtte.

Ik haalde mijn schouders op. Hij vond het niet boeiend genoeg om aan te dringen.

We stonden op en liepen de kantine uit.

Emmett, Rosalie en Jasper deden alsof ze laatstejaars waren en vertrokken naar hun lessen. Ik speelde een jongere rol dan zij. Ik ging naar biologie en bereidde me voor op weer een geestdodend uur. Het was niet waarschijnlijk dat meneer Banner, een man van gemiddelde intelligentie, iets in zijn les zou weten te stoppen wat iemand met twee artsdiploma’s nog zou kunnen verrassen.

In de klas ging ik op mijn plek zitten en liet mijn boeken – nog meer rekwi-sieten, er stond niets in wat ik niet al wist – over tafel glijden. Ik was de enige leerling die een tafel voor zichzelf had. Mensen waren niet slim genoeg om te beséffen dat ze bang voor me waren, maar hun aangeboren overlevingsin-stinct was genoeg om ze bij me uit de buurt te houden.

Het lokaal stroomde langzaam vol toen iedereen na de pauze binnendrup-pelde. Ik leunde achterover op mijn stoel en wachtte tot het voorbij was. Op-nieuw zou ik willen dat ik kon slapen.

Omdat ik aan het nieuwe meisje had zitten denken drong haar naam tot me door toen Angela Weber haar het lokaal in begeleidde.

Bella lijkt net zo verlegen als ik. Dit zal wel een zware dag voor haar zijn. Ik wilde dat ik iets kon zeggen... Maar dat klinkt dan vast heel stom.

Yes! dacht Mike Newton, die zich op zijn stoel omdraaide naar de binnen-komende meisjes.

Maar nog altijd niets vanaf de plek waar Bella Swan stond. Ik was geërgerd en van mijn stuk gebracht door het gat waar ik haar gedachten zou moeten horen.

Stel dat het allemaal zou verdwijnen? Stel dat dit het eerste teken was van een of andere geestelijke achteruitgang?

Ik had vaak gewenst dat ik aan de kakofonie kon ontsnappen. Dat ik normaal kon zijn, voor zover dat voor mij mogelijk was. Maar nu raakte ik in paniek bij het idee. Wie zou ik zijn zonder mijn gave? Ik had nog nooit zoiets gehoord. Ik zou Carlisle ernaar vragen.

Het meisje liep langs me over het middenpad, op weg naar het bureau van de docent. Arme meid: de stoel naast mij was de enige die nog vrij was. Werktuigelijk maakte ik haar kant van de tafel vrij en schoof mijn boeken op een stapel. Ze zou het hier vast niet erg prettig vinden. Dit ging een lang semester voor haar worden – in deze les in elk geval. Maar misschien zou ik als ze naast me zat eindelijk haar gedachten uit hun schuilplaats kunnen lokken... Niet dat nabijheid ooit eerder noodzakelijk was geweest. Niet dat ik iets interessants te horen zou krijgen.

Bella Swan liep door de baan verwarmde lucht die uit het ventilatiesysteem naar me toe stroomde.

Haar geur raakte me als een stormram, als een ontploffende granaat. Er was geen beeld dat gewelddadig genoeg was om de hevigheid van wat er op dat moment gebeurde te illustreren.

Ik was op slag veranderd. Ik leek in niets meer op de jongen die ik ooit was geweest. De flarden menselijkheid waarmee ik me in de loop der jaren had weten te verhullen, waren in rook opgegaan.

Ik was een roofdier. Zij was mijn prooi. In de hele wereld bestond alleen nog maar die waarheid.

Er was geen lokaal vol getuigen – die waren in mijn hoofd al tot nevenschade gereduceerd. Het mysterie van haar gedachten was verdwenen. Haar gedachten deden er niet toe, want ze zou ze niet lang meer denken.

Ik was een vampier, en zij had het lekkerste bloed dat ik in ruim tachtig jaar had geroken.

Ik had nooit gedacht dat zo'n geur zou kunnen bestaan. Als ik dat had geweten, was ik er al een hele tijd geleden naar op zoek gegaan. Ik zou de hele planeet naar haar afgezocht hebben. Ik kon haar al bijna proeven...

18 De dorst brandde als vuur in mijn keel. Mijn mond voelde geblakerd en uitgedroogd en het gif dat begon te stromen maakte het er niet beter op. Mijn maag kromp samen van de honger, een afspiegeling van mijn dorst. Mijn spieren spanden zich aan voor de aanval.

Er was nog geen seconde verstreken. Ze was nog steeds bezig met de stap die haar geur naar me toe had laten zweven.

Toen haar voet de grond raakte gleden haar ogen mijn kant op, op een